

1959. SZEP 15

NÉPSZABADSÁG

7

Elete abban telt, hogy ezt az új világot 244 kiharcolja, megvédje, gazdagítsa

Nagy részvétellel temették el Bölöni György Kossuth-díjas író, az Irodalmi Tanács elnökét

Hétfőn, a Kerepesi temetőben kísérték utolsó útjára Bölöni György Kossuth-díjas író, az Irodalmi Tanács elnökét, az Élet és Irodalom főszerkesztőjét. A halottasháznál felállított ravatalbarátok, tisztelők, pályatársak százai vették körül. A temetésen megjelentek és díszőrséget álltak dr. Münnich Ferenc, Kállai Gyula, az MSZMP Politikai Bizottságának tagjai, Benke Valéria művelődésügyi miniszter, Orbán László, az MSZMP Központi Bizottságának osztályvezetője, Gyáros László, a Tájékoztatói Hivatal elnöke, Aczél György, a művelődés-

ügyi miniszter első helyettese, Szakasits Árpád, a Magyar Újságírók Országos Szövetségének elnöke, Darvasi István, az MSZMP Központi Bizottsága agitációs és propagandaosztályának helyettes vezetője, irodalmi életünk számos más vezető személyisége, neves írók, újságírók.

Részt vett a temetésen a budapesti diplomáciai képviselők számos tagja is.

Felcsendültek a munkás gyászinduló hangjai, majd a párt és a kormány nevében Benke Valéria művelődésügyi miniszter búcsúzott az elhunytól.

harcolt idős korában is töretlen erővel.

Amikor a magyar nép ügye, Ady ügye és Bölöni ügye hazánk felszabadulásával végre győzött, Bölöni elvtárs kommunista pártunk tagjaként harcolt a közélet és az irodalmi élet frontjain a teljes győzelemért, hazánk felemelkedéséért.

Elete töretlen vonalához volt hű Bölöni elvtársunk, amikor az ellenforradalom viharában is szilárdan és megingathatatlanul állt.

A „magyarkodóknak, köd-evőknek” felelt sok bátor szavával, tetteivel, mert fél évszázada ismerte és megvetette nacionalista vádjait, amikkel ki akarják tudni a magyarságból az igaz forradalmárokat, korunk igaz hazafiát és forradalmárait, az internacionalistákat is.

Elete abban telt, hogy ezt az új világot kiharcolja, megvédje, gazdagítsa.

A művészi és emberi elhivatottság, a teljes és feltétlen odaadás, az egyszerűség, szerénység az elvi következetesség példájaként őrizték meg emlékét. Elvtársai, barátai, tanítványai, tisztelői tovább építik azt a művet, amelynek utolsó percéig olyan fáradhatatlan és kiváló munkása volt.

A Központi Bizottság és a kormány nevében kegyelettel hajtom meg előtte a forradalmi munkásmozgalom zászlaját.

Neki megadatott végigjárni Ady útját

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága és a forradalmi munkás-paraszti kormány nevében veszek búcsút Bölöni György elvtársunktól, a kommunista írótól, a magát egészen a nép ügyének szentelt embertől.

Mindig nehéz a végső búcsú szavait megtalálni, nehéz egy élet egészét néhány mondatban összefoglalni. Különösen nehéz ez olyankor, amikor egy eseményekben és tanulságokban ilyen gazdag életet zár le a halál pecsétje.

Bölöni elvtársunk megtett útját néhány szóban híven felmutatni talán így lehetne: neki megadatott, hogy végigjárja Ady Endre útját. Becsülettel végigjárta azt az utat, amelyen együtt indultak, amelyről a drága barátot a halál leparancsolta, mielőtt eljött volna számára is a vállalt hivatás betöltésének lehetősége.

Bölöni György élete megmutatta, hogy a nemzet felemelkedésének igazi harcosai, ha a polgári haladás gondolatától indulnak is — előbb vagy utóbb — törvényszerűen el kell jussanak a szocialista forradalom igenléséig. Így jutott el a szilagsyományi nemesi kúriától a munkásotthonokig, a magyarság sorsán való keserű és tehetetlen aggodástól a nép felszabadulását és felemelkedését eredményes tettekkel segítő forradalmi harci, a polgári demokracizmustól a kommunista eszméiségig. Így lett Bölöni György a munkásosztály hű katonája, példamutató kommunista harcos, a mi szeretett, feledhetetlen Bölöni elvtársunk.

„Dzsentrí, mágnás, pap és tőrő cselédek” országa volt Magyarország akkor, amikor Bölöni elvtárs életútja kezdődött. A magyarság felettése és a polgári haladás gondolata voltak az életét irányító eszmék ezidőt, és ő megértette és életével igenelte a hangos szavú költőnek: Ady Endrének a tepsédit magyar csendbe belehasító, lelkiismeretébresztő vádjait és forradalmosító biztatásait. Adyval együtt harcolt a tiszák és a rákosi jenők gondolatot megölő, népet győtrő, nemzetet veszejtő uralma ellen. Hitte, hirdette és élte a nagy költőbarát ígét a csendben is készülő forradalomról és újságírói, írói ténykedésével segítette, hogy fölrobogjon a láznak ifjúserege. Tudta, hogy — a neki ajánlott vers szavai szerint — „ünnep készül, piros, szabad”, szívesen fogadta ezt az ünnepet: a forradalmat és szolgálta híven.

Szerepe volt már az 1918-as polgári forradalomban, majd a proletárdiktatúra kormányváltásának szolgálatát készséggel vállalta. Diplomataként, külföldön, nehéz körülmények között védte a magyar munkásosztály és a dolgozó parasztság igazát.

Törhetetlen maradt hűsége az emigráció keserű éveiben is. Bécsben vezette az emigránsok könyvkiadóját és szerkesztette a Bécsi Magyar Híradót. Franciaországban kiemelkedő szerepe volt ab-

ban, hogy a külföldre kényszerített magyarok megmaradjanak a haladás útján. Itt írta nagyszerű munkáját Tánicsics Mihályról. És itt írta fegyverténynek számító művét: *Az igazi Adyt*. A hű barát, a töretlen eszmeiségű harcos nemcsak emberi kötelességet teljesített, amikor Ady igazi alakját felmutatta, a Horthy-fasizmus kulturális boncainak hamisító törekvéseitől megvédte, hanem eszmei fegyvert is adott a kezünkbe a forradalmár költő hű ábrázolásával.

A német megszállás idején a franciaországi magyar függetlenségi mozgalom egyik vezetőjeként

Látta ügyünk győzelmét

Hlles Béla Kossuth-díjas író az Irodalmi Tanács és a magyar írók nevében búcsúzott az elhunytól.

— Bölöni megértette, tudta és hirdette, hogy csak az a művészi alkotás igazán szép, igazán maradó, amely a népet szolgálja, a nép győzelmét segíti elő. Hívó harcosa volt Ady-nak és Ady táborának egy korban, melyben a legjobbak — Petőfi nyomán — azt hirdették, hogy azért kell győzelemre segíteni az új, haladó irodalmat, mert ez fontos feltétele a nép felemelkedésének. És ugyanilyen fiatalos hévvel, de egy nagy élet nagy tapasztalataival dolgozott és harcolt a szocialista építés korában, a mi nagyszerű korunkban, amely szabaddá tette, magasra emelte népünket és ezáltal többek között a magyar kultúra, irodalom számára is megteremtette a legnagyobb kivirágzás, a legnagyobb elmélyülés lehetőségeit. — Hangoztatta: Bölöni György élete utolsó éveiben látta ügyünk győzelmét. Elete utolsó szakaszának boldog derűlátását igazolni fogja a holnap és a holnapután, igazolni fogják gazdagon termő évszázadok.

Szakasits Árpád az újságíró társadalom nevében emlékezett meg Bölöni Györgyről. Elmondotta: az újságíróknak különös büszkesége, hogy pályatársai lehettek, s eszményképüknek tarthatják őt, aki-

nek tiszta tolla mindig az igazat írta a népek, az eszmék, a harcok igazát.

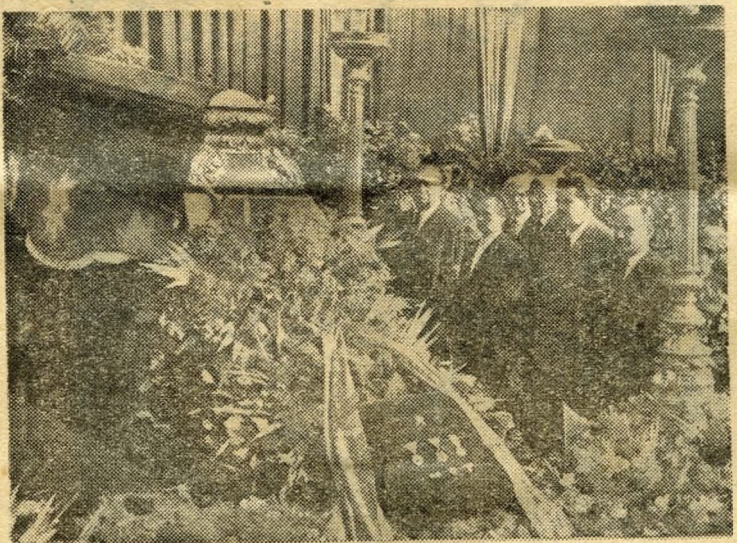
— Két kiolthatatlan fákllya fényre világít emléke felett: Adyról és Tánicsicsről írott két könyve. Elménk és szívünk megőrzi őt — mondotta végül — a bátor bajvivót, a népéhez és meggyőződéséhez hűséges írástudó s az igaz, tántoríthatatlan elvtársat.

A barátok, ismerősök, Ady-kortársak nevében Földessy Gyula Kossuth-díjas író búcsúzott megrendülten, meghitt szavakkal az elhunytól.

A gyászszertartás az Internacionálé hangjaival ért véget. A gyászolók a fővárosi tanács által adományozott díjsírhelyhez kísérték a koporsót, amelyet elborítottak az állami és társadalmi szervek, a hozzátartozók, barátok, ismerősök, tisztelők koszorú, az emlékezés virágai.

*

Bölöni György temetésére a Róman Népköztársaság Írószövetségének képviselőitében hazánkba érkezett Eugen Jebeleanu állami díjas költő, akit a közelmúltban tüntetett ki a Magyar Pen Club emlékéremmel. Bölöni György romániai tisztelői nevében a ravatalnál koszorút helyezett el Alexandru Buican, a román kulturális kapcsolatok intézetének alelnöke és Eugen Jebeleanu költő. (MTI)

Dr. Münnich Ferenc, Benke Valéria, Aczél György, Orbán László, Földessy Gyula és Péterfi István a ravatalnál.